

През следващите десетилетия предлагат своите изделия и в различни райони на Южна България. Така например Атанас Филчев, бургуджия от с. Бабук, Силистренско и Паскал Добрев от с. Коджабук (дн. с. Голямо Буково – б.а.), Средецко обикалят из Пловдивско и на 12 септември 1936 г. са в с. Автоево (дн. с. Шишманци – б.а.) (ТДА Пловдив, ф.75-к, оп.1, а.е.35, л.90).

Бургуджиите остават да зимуват там, където ги завари Димитровден. „И когато хората се събират да женат, нашите хора със сърпове, паламарките отиват да женат. Ходихме така в Обединение, Търновско. Там се събирахме лятно време, 10-15 дена там прекарвахме, на жътва сезона. После кат се свърши жътвата, тогаз се пръскаме – кой където иска там зимува. По две къщи, по три каруци от нашите, на всяко едно село. Намирахме къщи и под наем сме живели” (м., 76 г., бургуджия, Ловешко) (цит. по Конович, Ненов 2009: 98).

През 1936 г. цигани катунари гребенари зимуват в с. Мамарчево, Елховска околия. Едните са от с. Летница, Ловешко, а другите – от с. Котленци, Никополско. Други от същите чергари временно живеят в гр. Елхово. Цигани бърдари през лятото на 1939 г. обикалят из Пловдивска и Борисовградска (дн. Първомайска – б.а.) околия (ТДА Сливен, ф.36-к, оп.1, а.е.2, л.4, 66; ТДА Пловдив, ф.57-к, оп.1, а.е.182, л.522).

„Тук, в Кардам, ние бакърджиите дойдохме... от Видинския край. Постоянно пътувахме – цялата фамилия – с каруци. Март месец не биваше да ни завари уседнали. Стоплеше ли се, впрягахме каруците, вземахме палатките и тръгахме от село на село. Така обикаляхме пролет, лято и есен из Добруджа където намерим работа, от едно село в друго, за да изкараме пари за зимата. Щом дойдеше зимата намирахме в някое село няколко къщи, наемахме ги и се позастоявахме” (Колев 2001: 94).

При традиционно

В сезона на чергарстване